

အောင်မြင်စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

# မြပုလဲခင်

အဖြူရောင်တိမ်တိုက်တို့၏ဆုံမှတ်

၂၀၁၅



အဖြူရောင်တိမ်တိုက်တို့၏ ဆုံမှတ်  
မြပုလဲခင်  
အပိုင်း(၁)  
တမ်းတမှုဒိုင်ယာရီ

ဝေဒနာထုပ်ပိုးကုန်သည်

Expire (သေဆုံးခြင်း) မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့သော် ...

အင်အားကြီးမားသော အမြဲတေတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

\*\*\*

အခန်း (၁)

"တွေ့လား ... ဟိုရှေ့မှာ"

စည်းချက်မှန်မှန် ပြေးနေရာမှ မိမိနိမ့်မှ တံတောင်နှင့် တွက်ကာ  
အချက်ပေးလိုက်သည်။

"ဘယ်မှာလဲ"

"ရှေ့နားက တရုတ်စကားပင် အောက်က အုတ်ခုံကလေးမှာ ထိုင်နေတဲ့  
ဘွိုင်းကလေးပေါ့"

"ဟယ်"

ဂျူးဂျူးမွန်ရင်ထဲ အံ့အားသင့်မှုကြောင့် နှုတ်မှပင်လျှင် အာမေဍိတ်သံလေး ထွက်သွားရသည်။

ရုပ်ချောချော၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကလည်း စတိုင်မိမိ၊ ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံက ခုခေတ်တွင် ရှားပါးသော အရပ်အမောင်းနှင့် ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ်၊ ကြွံ့ကြွံ့ခိုင်ခိုင်။

"သနားရုပ်ကလေးနဲ့ မထင်ရဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် .... ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့၊ ယဉ်ယဉ်လေးပါလို့ ..."

တရုတ်စကားပင် အောက်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်လေးကို အဝေးမှ ကြည့်ရင်း ဝေဖန်နေ မိသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်း ဆောင်းနံနက်ခင်း၌ ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်သူများ၊ ပြေးလွှားသူများ၊ ကိုယ် လက်လှုပ်ရှား အားကစား လုပ်နေသူများ အစရှိသူများကို ငေးမိငေးရာ ငေး ကြည့်နေလေသည်။

ဂျူးဂျူးမွန် ရင်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

အနီပုဂ္ဂိုလ်လေး အနီးသို့ ရောက်လာလေလေ စိတ်ဝင်စားမှုက ပိုလာလေ လေ ဖြစ်သည်။

"ကျပ်မပြည့်တဲ့ပုံလည်း မပေါက်ပါဘူးဟယ်"

"ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ နင်ရှေ့ကသွား ... ငါ နင့်နောက်က ကွယ်ပြီးလိုက် လာမယ်"

"အေး ..."

မိမွန်၏ မဟာအကြံကို သူလက်ခံလိုက်သည်။ မိမွန် နောက်ချန်နေခဲ့ သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်လေးနှင့် ဆယ်ပေအကွာအရောက် ငေးဝိုင်းကာ ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ဆတ်ခနဲအထ ...

"အို"

ဂျူးဂျူးမွန် ရင်တုန်ပန်းတုန်ပင် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ယဉ်နေရာမှ အရိုင်း စိတ်များ ဝင်လာလျှင် ပြဿနာ။

အို ... ကြောက်ဖို့မလိုပါဘူး ... လူခြည်ပြတ်တာမှ မဟုတ်တာ ...။

ဘုရားရေ ...

ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ... သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ လျှောက်လာပါလား။

မျက်ဝန်းကလည်း သူ့မျက်နှာပြင်သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လျက်။

ဘုရား ... ဘုရား ... မိမွန်ပြောတာ ဟုတ်နေပါပြီ။ တကယ့်ယဉ်ယဉ်လေး ရူးနေရှာပါလား။ မထင်ရ။ လုံးဝထင်ရက်စရာ မရှိ။ နှမြောစရာ ကောင်း လိုက်တာနော် ...။

ပုဂ္ဂိုလ်လေးနှင့် လက်တစ်လှမ်း အကွာအရောက် ...

သူ့ရင်ထဲ၌ မြင်းရိုင်း အကောင်တစ်သိန်းမကတို့သည် ဇောင်းမှ လွတ် ထွက်သွားသည့်ပမာ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ခုန်ပေါက်ကုန်ပြီထင်။

"အား"

သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အော်လိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်လေး အသံနက် ကြောင့် သူ့ရင်ထဲသို့ ကရုဏာ မြားအစင်းပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် စိုက်ဝင်သွားလေပြီထင်။ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲရပ်ဆိုင်းသွား သည်။

သို့သော် ... ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းပါသည်ဟု သူငယ်ချင်းများက အမှတ်ပေးထားသော သူသည် ရပ်တန့်လိုက်မှုအပေါ် ချက်ချင်းပင် ဆင်ခြေ

တစ်ခု ထွက်လာသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်လေး၏ မျက်ဝန်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟင်"

ရူးသွပ်ခြင်း၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါဘူး။

တမ်းတခြင်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ...

"ဘာဖြစ်တာလဲ ... ရှင့်ကို ဘာကောင်ကိုက်လို့လဲ၊ မြွေလား ....  
ကင်းမြီးကောက်လား"

မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်ကြီးရပ်၊ စေ့စေ့ကြီးကြည့်ကာ အငေါအတူး  
ကြီးများနှင့် မေးခွန်း ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်လေး ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

နောက်မှ ဝမ်းသာအားရ ဟန်များက မျက်လုံးမှာကော နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာပါ  
ပေါ်ပေါက်လာပြီး ...

"ခင် ... ခင်ဗျား .... အဲဒီ "အား"ကို သိသလားဟင်" တဲ့။

ဟာ ... သွားပါပြီ။

ခဲလေသမျှ သဲရေကျရပြီ။ မိမ့်နံ့ပြောတာ မှန်နေပြီ။ တကယ့်ကို ယဉ်ယဉ်  
လေး ရူးနေရှာပါလား။

"သိတာပေါ့ ..."

သို့သော် ... အရူးနိုင်ဆေးကို သိထားသော သူ့အနေနှင့်  
လိုက်လျောညီထွေ စကားဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ... မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်တစ်ထောင် မျက်ဝန်းလေးက  
တောက်ပသွားပြီး ...

"ဒါ ... ဒါဖြင့် ..."

"အရေးချ ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်တော့ အား ... အားပေါ့ ဟား ... ဟား ..."

မိမွန်ကလည်း အနားရောက်လာပြီမို့ သူ့အားတက်ကာ ပြောချင်ရာကို အားပါးတရ ပြောချရင်း ရယ်ချင်လာသဖြင့် ရယ်ကာ မိမွန်နှင့်အတူ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

မိမွန်ကလည်း သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ...

"ခစ် .... ခစ် ... သနားစရာလေး၊ မျက်နှာစမောလေးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာပြီ ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ်"

မိမွန်က လျှာပင် လှမ်းထုတ်ကာ ပြောင်လိုက်သေးသည်။

သူ့ရင်ထဲတော့ ထိုသို့မလုပ်ရက်ပါ။ အရယ်လည်းတန့်ကာ ကရုဏာအိုင်လေးက ရင်တွင် ဖြစ်ထွန်းလာသဖြင့် နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်အကြည့်၌ ...

အမိပွယ်ရှုပ်ထွေးနေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် သူ့အား ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရချိန်တွင် ...

လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ အားပေးနှုတ်ဆက်ပြီး မျက်နှာကို ပြန်လှည့်ကာ မိမွန်နှင့်အတူ ရင်ပေါင်တန်းအမီ ပြေးလိုက်ခဲ့ လေတော့သည်။

"နင်ပြောတာ မှန်တယ်"

"အေးလေ ... ငါက မှန်သောစကားပဲ ဆိုတတ်ပါတယ်ဆို ..."

မိမွန်က ကပ်၍ အမှတ်ယူလေသည်။

သူ ... ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့။ သူ့အာရုံထဲ၌ ... ယဉ်ယဉ်ကလေး ရူးနေရှာသော ပုဂ္ဂိုလ်လေး၏ ပုံရိပ်သည်သာ ကပ်ငြိပါလာ လေသည်မို့ ...

"သနားစရာလေးနော် ...."

ဟု ကောက်ချက် ချလိုက်လေသည်။

\*\*\*

## အခန်း(၂)

"တော်ပါသေးရဲ့... နင်ပါလာလို့"

ထုံးစံအတိုင်း အစားပုပ်မ မိမ္မန်က ကော်ဖီဆိုင်သို့ဝင် ဟမ်ဘာဂါနှင့် ကော်ဖီကို မှာအပြီး စကားစလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ... တကယ်တော့ စိတ်ကျန်းမာရေး အခြေအနေ မကောင်း ဘူးဆိုရင် သနားစရာလေးပါ၊ ကြောက်စရာ မကောင်းပါဘူး"

"ကောင်းတာပေါ့ ... မနော့က ငါ့ရှေ့မှာ အဲဒီလို ပြုံးတူးပြတ်နဲ့ အားလို့ အော်တော့ ငါက သူ့ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲထည့်လိုက်တာပေါ့"

ဂျူးဂျူးမွန် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"ယုံပါတယ် .... နင့်ပါးစပ်ကို"

မိမ္မန်(ခေါ်) မွန်မွန်ကျော်သည် အင်းလျားမြိုင်ထဲ နေသော လူချမ်းသာ မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်သည်။ မိဘများ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ ထဲ အထွေးဆုံးမို့ အလိုလိုက်ထားခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သဖြင့် ကျန်းမာရေး အတွက်ဆိုကာ နံနက်စောစော ထပြေးတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

"မိဂျူး ..."

"ဘာတုံး"

"နင် မနက်တိုင်း ငါနဲ့ လိုက်ပြေးပေး ပါလားဟာ"

"ငါကနင့်လို အားနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဘွား အရုဏ်ဆွမ်းကပ်အမိ ချက်ပြုတ်ပေးရ သေးတယ်"



"အံမယ် ... တော်ရုံလည်း ချီးပါ မိဂျူးရာ၊ ငါမသိတာလိုက်လို့ ... အန်တီ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်တာများ ..."

"အေးလေ .... ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းကူရတာပေါ့၊ ခုတောင် နင့်ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ ငါလိုက်ခဲ့တာ၊ ဒီနေ့တစ်နေ့ပဲ ... တော်ပြီ"

ပြောရင်းဆိုရင်း ရောက်လာသော ဟမ်ဘာဂါနှင့် ကော်ဖီကို နေရာချရင်း မိမ့်န့်က ...

"ကဲပါ ... စားပါ မိဂျူးရာ၊ ရှင့်ကိုလေ နေ့တိုင်း တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုး ရအောင် ဆက်ကပ်ပါ့မယ်"

"ဘာဆက်ကပ်လဲ ... ငရဲတော့ ကြီးတော့မှာပဲ၊ ငါ့ကိုများ နင့်လိုအစားပုပ် ထင်နေလို့လား၊ အစားနဲ့ မြူဆွယ်လို့လည်း မရဘူး၊ နင် "အား" ကို ကြောက်လို့လား၊ ဆဲတုန်းက ဆဲပြီးတော့"

"နည်းနည်းတော့ ကြောက်မိတယ်"

မနေ့ကမိမ့်န့် သူ့အိမ်သို့ ရောက်ချလာပြီးသူနှင့် မနက်ရောက်လျှင် အဖော် လိုက်ပေးဖို့ ခေါ်သည်။ အင်းလျားလမ်းမှနေ အင်းလျားကန်စောင်း အထိ ပြေးရန်ဖြစ်သည်။

ဆောင်းနံနက်ခင်းမို့ သူ့မိဘများနှင့် အဘွားက ရှောရှောရှူရှူပင် ခွင့်ပြု လိုက်သည်။ မိခင်နှင့် အဘွားရှေ့မို့ ထင်သည်။ မိမ့်န့်ဘာမှ မပြောဘဲ ပြန်သွားသည်။

ဒီနေ့မနက် ရောက်တော့မှ ...

မိမ့်န့်က သူ၏ "မဟာဒုက္ခ ပြဿနာထုပ်" ကို ဖြေလေတော့သည်။ အကြောင်းရင်းကား ...

မနေ့က မိမ့်န့်အား ခပ်ကြောင်ကြောင် ငနဲတစ်ကောင် လိုက်

နှောင့်ယှက်သည်။ သူ့နောက် အပြေးလိုက်လာပြီး ကျော်တက်သွားသည်။  
နောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ပြေးလာပြီး သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ  
"အားခနဲ" အော်လိုက်သည်တဲ့။

"အား"

မိမ္မန်က ကရာတေးမယ်မို့ ဖြန်းခနဲ ရိုက်ရန် လက်ကအမြောက် ...  
နှုတ်ကလည်း ...

"ခွေးသူတောင်းစား ... လူကို ဘာမှတ်သလဲ"

ဟု စွာတူးလန်စွာ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နှင့် ရန်အတွေ့...  
သို့သော် လက်က "ငကြောင်" ပါးပြင်တော့ လက်နှင့် ထိခွင့်မရ။ လေထဲ  
တိုးလိုးတန်းလန်း။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် .... ငကြောင်က အရှောင်အတိမ်းက ဂျက်ကီချန်း  
လို လှလှပပ နဲ့နဲ့လေး ယိမ်းထိုးလိုက်ပြီ ...

"ဆောရီး ... သွားပြီ" ဟု ဆိုကာ မျက်နှာပြောင်တိုက်လျက် သူ့အား ဖြတ်  
ကျော်ကာ ပြေးသွားခဲ့သည်။

"××× အရူး ... သေတော့မယ် ×××"

မိမ္မန်တို့က နောက်ဆက်တွဲ ကြိမ်းဝါးဆဲဆို လိုက်သေးသည်တဲ့။  
အကြောင်းရင်းက ဒါပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ...

အဲဒီပြဿနာကြောင့် ... နောက်နေ့ပြေးဖော် မရှိဘဲ မိမ္မန်မပြေးရဲတော့။

ငကြောင်က အဖော်တွေ ခေါ်လာပြီး သူ့အား နှောင့်ယှက်လေမည်လား။

သာမန်လူဆို သူ့လက်ဝါးကို ရှောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒီငကြောင်ကတော့  
လျင်မြန်ဖျတ်လတ် လွန်းလှသည်မို့ အထင်မသေးရဲ။ နည်းနည်းတော့ ဖြူ  
သွားသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိက အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ တစ်ရပ်ကွက် တည်းချင်းလည်း ဖြစ်သော ဂျူးဂျူးမွန်ဟူသော မိဂျူးထံသို့ ဆိုက်ရောက်ပြီး ပြေးဖို့ အဖော်စပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

"နင်ဘယ်လို မြင်သလဲ"

ဂျူးဂျူးမွန်က မိမိကို ကြည့်လိုက်သည်။

"မျက်လုံးတွေက မလည်ဘူး"

"ဒါဆို ...."

"မရှူးဘူးပေါ့ .... ဒါပေမဲ့ နင်ပြောသလို ယဉ်ယဉ်လေးလည်း ဖြစ်နိုင် တယ်၊ ငါလည်း စိတ်ရောဂါ အထူးကု ပါရဂူ မဟုတ်တော့ ဒီလောက်ပဲ ခန့်မှန်းတတ်တယ်ဟာ"

သူ ... မိမိအမေးကို စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြေလိုက်သည်။

"ကျောင်းပိတ်ရက်တော့ နင်နဲ့အတူ လိုက်ပြေးပေးမယ်၊ ကျန်တဲ့ရက်တွေ တော့ မဖြစ်ဘူး၊ စာတွေနဲ့ ပီနေတာ"

"အေးပါဟာ ... ငါလည်း တစ်ယောက်တည်း မပြေးတော့ပါဘူး၊ အိမ်က ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက် အလှည့်ကျ ခေါ်ပြေးမယ်၊ စနေ တနင်္ဂနွေတော့ နင့်ဂျူတီပေါ့"

"သိပ်တော့ အာမမခံဘူးနော်၊ ငါက အားတာမဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ နင်အားတဲ့ အခါသာ လိုက်တော်မူပါ၊ အတင်းအကျပ် မခေါ်တော့ပါဘူး၊ ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား"

"အင်း ..."

ပြောမနာ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းဟု ဆိုသော်လည်း အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝရောက်မှ ဤရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းလာသောသူကို သူဌေး

သမီးပေမင့် မာနမကြီးဘဲ ဖော်ရွေတတ်သူ မွန်မွန်ကျော်၏ အကူအညီကိုယူ  
ရင်း အတန်းတူ၊ ကျူရှင်တူနှင့် ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း နှစ်နှစ်တာကာလ၌  
အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း၊ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ သူက အမ်စီဝမ်း၌ တက်ရောက်နေစဉ် ...

မွန်မွန်ကျော်ကတော့ နိုင်ငံခြားသွားဖို့အတွက် သင်တန်းတစ်ခုပြီး တစ်ခု  
တက်ရောက် ဖြေဆိုနေလေသည်။

"ကဲ ... စားပြီးရင် ထတော့၊ ငါကျောင်းတက်ရဦးမယ် ..."

အီးလေးဆွဲနေသော မိမွန်ကို သူဆော်သြလိုက်သည်။

"အေးပါဟာ .... ကော်ဖီလေးတော့ ကုန်အောင် မော့ပါရစေဦး မိဂျူးရာ"

မိမွန်က ကော်ဖီလက်ကျန်ကို ရှင်းလိုက်သည်။ နောက် သူတို့နှစ်ယောက်  
ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာစဉ် ...

"ဟော ... ဟိုမှာ ... အား ..."

ဂျူးဂျူးမွန် နှုတ်မှ အလိုလို ထွက်သွားသည်။

"အား" ဟု ခပ်ကြောင်ကြောင် အော်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်လေး သူတို့ဆိုင်ရှေ့  
မှ ဖြတ်ကျော် ပြေးသွားသည်။

ခေတ်စတိုင် အဖိုးတန် အသုံးအဆောင် အပြည့်နှင့် အနီပုဂ္ဂိုလ်လေးကို  
ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ရူးနေသည်ဟု ပြောလျှင် ဘယ်သူမှ ယုံနိုင်အံ့မထင်။

"တော်ပါသေးရဲ့ ... ငါတို့ကို မြင်မသွားလို့"

မိမွန်က ပြောလိုက်သည်။

"သူ့နောက်က လိုက်ပြေးရင် ကောင်းမလား"

ဂျူးဂျူးမွန်၏ ရင်ထဲ၌ ဆန္ဒတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းနေသည်မို့ နှုတ်မှ "ဟင် ... နင်

ပဲ ကျောင်းတက်ရ ဦးမယ်ဆို"

မိမ္မန်က ဝင်ထောက်လိုက်မှ ...

"အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ နောက်နေ့ပေါ့ ... သွားစို့"

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သား အင်းလျားလမ်းပေါ်သို့ စည်းချက်ညီညီနှင့် ခပ်မှန်မှန်လေး ပြေးကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော် ...

"အီး ... အား ... အီး"

အလာတုန်းကလောက် ခြေမထွက်တော့။ ဗိုက်ထဲ ဟမ်ဘာဂါတစ်လုံး၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ ထည့်ကာသယ်ဆောင် လာခဲ့ကြသည်ကိုး။

"အီး ... အား ... အီး ..."

\*\*\*



## အခန်း(၃)

"ဟေ့ကောင် ... ရှိန်း"

အင်းလျားကန်ပေါင်တွင်ထိုင်ကာ လမ်းလျှောက်နေသော ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ် ပျိုပျိုအိုအို လူအများထဲမှ သူနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးများကိုမှ ရွေးချယ် ကြည့်နေတတ်သော ရှိန်းကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူဝေဖြိုး ရောက်လာပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

"ဘာလဲကွာ ... ဖီးလ်ပျက်တယ်"

"ဘာလဲကွာ လုပ်မနေနဲ့ .... မင်းရဲ့ "အား" ဖီလင်ကို ရပ်တန်းက ရပ်ရင် ရပ်တော့၊ တော်ကြာ လက်ဝါးပြင် နုနုတွေနဲ့ မင်းရဲ့ပါး မိတ်ဆက်ခံရရင် တော်သေးတယ်၊ ကာယိန္ဒြေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲလို့ ရုံးရောက်ဂိတ်ရောက်ဆို ရင် မကောင်းဘူး"

ဝေဖြိုး ပြောတာကလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပင်။

တစ်လောက မျက်လုံးလှလှ အသားဖြူဖြူ သူနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သူ့ရင်ထဲ တမ်းတမှု ဝေဒနာကြောင့် "အား" ဟူသော မြည်သံစွဲလေးကို လျှပ်တစ်ပြက် လှစ်ဟလိုက်သည်။

သက်ဆိုင်သူဆိုပါက သူ၏ "အား" သင်္ကေတကို နားလည်ပေးလိမ့်မည် ဟူသော အယူအဆနှင့် "မွန်လေး" ရှာပုံတော်ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

ဒါကိုဝေဖြိုး အသိဆုံး။

ထိုနေ့က ကံကောင်း၍မဟုတ်၊ သူအရှောင်အတိမ်း မြန်၍ ပါးမကျိုးခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်ရက်ခြားသော် ...

သက်ဆိုင်သူ တစ်ယောက်နှင့်တူသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး ထပ်မံပေါ်ထွန်းလာပြန်သည်။

သူ၏ အမှတ်တရ သင်္ကေတ "အား" မြည်သံပေးလိုက်သည်။

ရသည့်ဆုလာဘ်က မလွယ်ချေ။ အငေါ်တူး၊ အလှောင်အပြောင်နှင့် ပြန်လည်ချေပကာ သူ့အား အရူးလုပ်သွားသည်။

သို့သော် ....

သူ၏ "အား" ဝေဒနာမှသည် ရင်ခုန်သံလှိုင်း ရိုက်ခတ်မှု ဝေဒနာတစ်ရပ် တိုးပွားလာသည်။

ပထမ "အား" ထက် နောက်ထပ် "အား"ကို ပိုပြီးစိတ်ဝင် စားလာသည်။ ပထမ "အား"က ဒုတိယ "အား"ကို စစ်ကူခေါ်လာပုံ ရသည်။ နောက်နှစ်ယောက်သား ပူးပေါင်းပြေးသွားသည်။

"မင်းကို အရူးပြန်လုပ် သွားတာပေါ့"

ဝေဖြိုးကို သူ၏ "အား" ဖီလင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် နတ်သံနှောရှင်းပြလေတော့ ဝေဖြိုးက မှတ်ချက်ပေးသည်။

"ဒါကြောင့် ရပ်တန်းက ရပ်ပါတော့၊ မင်းရဲ့ အားမလေးက ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိတော့တဲ့ဟာ၊ ပြီးတော့ မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမယ်"

"မှတ်ဉာဏ်နည်းတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အင်မတန် ထက်မြက်သွက်လက်ပြီး ခြေအငြိမ်မနေ လက်အငြိမ်မနေ ပါးစပ်အငြိမ်မနေတဲ့ ကောင်မလေးပါ၊ ငါတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ နာမည်ကို သိအောင်ကြိုးစားချင်တယ်၊ မင်း ကူညီကွာ ဝေဖြိုးရာ"

"ငါက ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ"

"ဒီကောင်မလေးတွေဟာ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတာမှန်ရင် မင်းနဲ့တစ်  
ကျောင်းတည်း ထွက်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကံကောင်းချင်ရင် မင်းသူငယ်ချင်း  
အရင်းအချာကြီးတွေတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့ နေ့တိုင်းအိပ်ပျက်ခံပြီး  
ငါနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်လိုက်ပေးပါကွာ၊ ငါနေ့တိုင်းနံနက်စာ ဒကာခံပျံ  
မယ်"

"အင်း ... နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားလာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်ပျက်ခံရမှာ  
ထက် ရတဲ့တန်ဖိုးက နည်းနေသေးသလား ..."

"××× သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ဒီလိုကြေးလား၊ ဒါဆိုပြီးရော၊ မင်းနဲ့လိုက်  
ပြီး ရေကူးဖော် မလုပ်ပေးတော့ဘူး"

သို့ဆိုပြန်တော့လည်း ဝေဖြိုးမနေသာ၊ သာသည့်နာသည်မတွက်၊ အစ်မ  
နှစ်ယောက်သာရှိပြီး ညီအစ်ကို မရှိသော ဝေဖြိုးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော  
သားဖြစ်သည့် ရှိန်းတို့နှစ်ဦးမှာ သူငယ်ချင်းလိုမက ညီအစ်ကိုလိုလည်း  
ချစ်ခင်ကြလေသည် ...

"သူငယ်ချင်းကလည်း ... မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ဘာမှ တန်ဖိုးဖြတ်စရာတွေ မ  
ရှိပါဘူးကွာ၊ အဲဒီကောင်မလေး တွေကိုသာတွေ့၊ အင်းယားမြိုင်ထဲကဆိုရင်  
ကိုယ်မလိုက်ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးက ခပ်ရှားရှားရယ် ..."

"အေးပါကွာ ... အဲဒီနေ့ကတည်းကစပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို မတွေ့တော့  
တာ ဒီနေ့ဆိုရင် တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ"

ရှိန်းရင်ထဲမှ လစ်ဟာနေမှုကို ဖွင့်ဟပြောလိုက်ရင်း အတွေးက ပျံလွင့်  
သွားလေသည်။

ရင်ထဲမှ တမ်းတမ်းတတ တွေ့ချင်နေသော မိန်းကလေးမှာ "မွန်လေး"

ဖြစ်သည်။

"မွန်လေး"

ဟူသော နာမည်လေးတစ်လုံး မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်တောင်ကော့ကော့၊ ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် ဝကစ်ကစ် ကောင်မလေး။

"ဟေ့ကောင် ငရိုန်း၊ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်စမ်းကွာ၊ မင်းကြည့်ရတာ အသက်နဲ့ခန္ဓာ အိုးစားကွဲနေသလိုပဲ၊ အင်းလျားကန်ပေါင် ပေလို့သာ ... ကားလမ်းပေါ်ဆို ဂန့်ပြီ"

အတွေးနှင့် လျှောက်လိုက်မိသော သူ့ကို ဝေဖြိုးက ဝေဖန်လိုက်သဖြင့် ...

"မရှည်နဲ့ကွာ ... ငါ့ဘာသာ နံနက်ခင်းရဲ့ အရသာကို တစ်ခါတစ်ရံ Slow motion (အနေး) ခံစားကြည့်ချင်လို့ကွာ"

"မင်းဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ထကြောင်တယ်၊ ခံစား၊ ရေရေလယ်လယ် ခံစား၊ ခံစားရင်းနဲ့ ရေထဲပြုတ်ကျတော့မှ ငါ့ကိုလှမ်းမခေါ်နဲ့၊ ဒိုးပြီ ... သွေးပူအောင် ဂိုးလိုက်ဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ဝေဖြိုးက သူ့ဘေးမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူ ... ဝေဖြိုး၏ စကားကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ထောက်ခံလိုက်သည်။

"မင်းပြောသလို ရေထဲ ပြုတ်ကျပြီး ငါတမ်းတနေတဲ့ မဏိမေခလာလေး ပေါ်လာပါစေဗျာ" ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ...

ဘေးဘယ်ညာ မကြည့်ဘဲ ရှေ့တူရှုကို ငေးရင်းတွေးရင်း လျှောက်လာသော သူ့ကိုဘေးမှ မထိတရီ ကလိရင်း ကျော်တက်သွားသူ ဆန့်ကျင်ဘက် နှစ်ဦး အသံသည် သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သူ သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် နားကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ကာ စွင့်လိုက်သည်။

"အေးလေ ... ကြည့်ပါဦး၊ ခုတော့လည်း ဝါတော်ရစ်ဆယ်ရ မထေရ်မြတ် ကြီး ဆွမ်းခံကြွသလို လုပ်နေတယ်၊ ဟိုနေ့တုန်းကတော့ ငါတို့ကို အရူးလို လိုက်အော်ပြီးတော့ ...."

"ဟုတ်ပါရဲ့ ... နောင်တရသွားပုံ ရတယ်နော် မိမ္မန်"

ရှိန်းနားထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော စကားများထဲမှ နှလုံးသားသို့ တိုင်အောင် ပုတ်ခတ်နှိုးလိုက်သော စကားတစ်ခွန်း ပါသွားလေသည်။

ထိုအရာကား "မိမ္မန်" တဲ့။

ရှိန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ သွေးကြောများ ပြောင်းပြန် စီးဆင်းကုန်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့အား ကျော်တက်ပြေးသွားသော အနီဆန့်ကျင်ဘက် နှစ်ယောက်နောက်သို့ ပြေးလိုက်ပြီး ကျော်တက်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ချာခနဲ လှည့်ပတ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

"ဟင်"

"အို"

အနီကောင်မလေး နှစ်ယောက်မှ ဟိုရက်များက သူ၏ "အား"နှင့် အသံပြု အတိတ်ကို တူးဖော်ခြင်းခံရသော မိန်းကလေး နှစ်ဦးစလုံးပင်။

မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ရန်ပြုလာပါက လက်မနှေးတမ်း ရင်ဆိုင်မည့် ဂျူဒို၊ တိုက်ကွမ်ဒိုမယ်များနှယ် အသင့်အနေအထားနှင့် သူ့အား ရင်ဆိုင်မည့် ပုံ။

"ခဏလေးပါ ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခုနက ခင်ဗျားတို့ ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

"ရှင် နားမကောင်းဘူးလား"

ပထမဦးဆုံး စတင်ဆုံစည်းစဉ်က သူ့အား ဆဲဆိုရုံမက ပါးရိုက်ရန်ပင်

ကြိုးစားသော မိန်းကလေးက စွာတူးလန်ပြန်ပြီ။

"တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... မိမ့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မ"

"ငါ"

မိန်းကလေး နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ ပြိုင်တူ အသံထွက်လေသည်။

ရှိန်း ... ခေါင်းစားသွားလေသည်။

"မနောက်ပါနဲ့ဗျာ ... ဟိုနေ့က ကိစ္စတွေအတွက် ခင်ဗျားတို့လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည်နောက်ပြောင် ချေပပြီးပြီမို့ ကြေပါတော့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မိမ့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတော့ အမှန်အတိုင်း ဖြေပေးစေချင် ပါတယ် ခင်ဗျာ"

ပြီးစေ့စေ့ ဖြစ်နေသာ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို ရှိန်း၏ယောက်ျား ဂုဏ်သိက္ခာကို ခဝါချပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး အောက်ကျို့သော လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ....

"နောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မိမ့်ဆိုတာ ကျွန်မပဲ"

"အေးလေ ... ငါ့ကိုလည်းအမေနဲ့ အဘွားက မိမ့်လို့ပဲ ခေါ်တာပဲ"

ဒုတိယအကြိမ် ကြားရပြန်သော မချောလေး နှစ်ယောက်ထံမှ စကားများ ကြောင့် ရှိန်းရူးချင်သွားသည်။

ကောင်မလေးတွေ သူ့အား ဂလဲ့စား ပြန်ချေနေတာလား။ နောက်နေကြတာလား။

ယောက်ျားမာန ပြန်လည်ဦးမော့လာသည်။ ရှိန်းပဲ ... အခြားလူမှ မဟုတ်တာ။

"မပြောချင်လည်း နေဗျာ"

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်တော့ ...

"ဟီဟီ ... စိတ်ကြီးပဲ"

"အေးလေ ... ခုနကတော့ လေသံလေးက ချို့လို့၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေ အုံတော့မယ့် အတိုင်းပဲ၊ ခုတော့လည်း မာလိုက်တာ ... ကျောက်ခဲ ... ခစ်ခစ်"

"အဲဒါပေါ့ .... ယောက်ျားတို့၏ သဘောသည် ပင်လယ်ပြင်ကဲ့သို့ မာယာများ၏တဲ့"

"ဟုတ်ပါရဲ့..."

လှောင်ပြောင်သံများက သူတို့အား ကျောခိုင်းပြေးထွက်ခဲ့သည့် သူ့နောက်သို့တိုင်အောင် လိုက်ပါလာသည်။

ရေများရေနိုင် မီးများမီးနိုင်မို့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်၏ လျှာဖျား၌ ဝေဖြိုး ချန်ထားခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဖြစ်နေရှာသော ရှိန်းခမျာ အရူးလုပ်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် ရှေ့မှ ပြေးသွားသော ဝေဖြိုးနောက်သို့ မာရသွန် အပြေးချန်ပီယံအလား အမီလိုက်ခဲ့ လေတော့သည်။

\*\*\*



## အခန်း (၄)

ရှေ့မှ ပြေးသွားနှင့်သော ဝေဖြိုးကို မီလုမီခင် ဖြစ်လာသည်။

"ဟေ့ကောင် .... ငဖြိုး ခဏစောင့်ပါဦးကွ"

သူ့အသံ ကြားသွားပုံရသော ဝေဖြိုးက ပြေးနေရာမှ ရပ်ပြီးစောင့်နေလေသည်။

"ဘာလဲ ... နံနက်ခင်း အရသာကို ပြောင်းပြန် ပြန်ခံစားကြည့် မလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ဂို့စ်(Ghost) သရဲတွေနဲ့ တွေ့လာလို့"

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောချလိုက်သည်။

"ဟာ ... တကယ်လား၊ မနက်လင်းအားကြီး ချိန်မှာ ခြောက်တဲ့သရဲက ပါဝါပိုမြင့်တယ်တဲ့၊ ကမ္ဘာဝါစာဖတ်လို့တောင် နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး"

ဝေဖြိုးက ရွတ်နောက်နောက်ပြောရင်း သူ့ပခုံးကို ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။

မချောလေး နှစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ပုံရသည်။ မျက်နှာကြီး အရောင်ပြောင်းလာကာ ပါးစပ်က နားရွက်တက်ချိတ်တော့မည့်အလား ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်သွားကာ ...

"ဂို့စ်မဟုတ်ပါဘူး ... ဥစ္စာစောင့်တွေပါကွာ၊ အမှိုက်စားလေးတွေပဲ"

"မင်းသိသလား"

"နိုး(NO)"

"သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးကွာ၊ မင်းပဲ အင်းလျားမြိုင်ထဲက မိန်းကလေး ဆိုရင် သိတယ်ဆို၊ မင်းနဲ့ ကျောင်းနေဖက်တွေ ..."

"အဟင်း ... ငါ့ကျောင်းနေဖက်တွေထဲမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ငါက စိန့်ပေါ ကျောင်းထွက်လေကွာ"

"ခွေးသူတောင်းစား"

"မိုက်တယ်ကွာ .... တစ်မျိုးစီ လှတယ်"

ဝေဖြိုးက တံတွေးကို မျိုချပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

မချောလေး နှစ်ယောက်က နီးကပ်လာသောအခါ ရပ်ကြည့်ပြီး မျက်စိစားပွဲ ထိုင်နေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်အား ဖြတ်ကျော်သွားစဉ် -

"အင်း ... အင်းလျားကန်ပေါင်ကြီးတော့ မီးလောင်သွားနိုင်တယ်"

"ဟုတ်ပါ ... ဒါပေမဲ့ မီးသတ်ယာဉ်တွေတော့ အင်းလျားကန်ရေပြင် ရှိနေသရွေ့ နှာခေါင်း မီးတောက်လောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပါ ... ဟား ... ဟား"

ခေတ်မိန်းမပျိုများ၏ နှုတ်ကလည်း အနိုင်ယူတတ်သည်ဖြစ်ရာ ရှိန်းနှင့် ဝေဖြိုးမှာ မိန်းမလျှာဖျားကို တုံ့ပြန်နိုင်သော စကားလုံးများ ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ချေ။

မချောလေးများ သူတို့အား မထိတထိ ကလိကာ ရိုကာနှင့် ဖြတ်ကျော်ပြေးသွားလေသည်။

ဝေဖြိုးမှာ ...

"တကယ်လန်းတယ်ကွာ ... ဆက်လိုက်မယ်"

"တိုးတိုး ... ကြားသွားမှ ထပ်ဆင့်ပြဿနာတွေ တက်နေဦးမယ်"

"ဟေ့ ... မင်းက ဘာဖြစ်သွားရ ပြန်ပြီလဲငါ့ရိုန်း၊ သတ္တိကြောင်လှချည်လား၊  
မင်းပဲ သိချင်လှချည်ရဲ့ဆို ကြိုးစားကြရအောင်"

"ငါ စကားမပြောချင် တော့ဘူးကွာ၊ စောစောက ပွားကြည့်ပြီးပြီ ...  
မလွယ်ဘူး"

ရိုန်း ... ရင်ထဲ၌ ဣတ္ထိယတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး လိုင်းမကြောင်ချင်  
သေး။

သူ့ရင်ထဲက "မွန်လေး" သည်သာ သူ့အား စိုးမိုးရှင်သန်နေဆဲ ဖြစ်လေ  
သည်။

"မိမွန်"သည် "မွန်လေး" ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပါက လိုင်းမပူး  
ချင်သေး။

"မွန်လေး" ကို တွေ့ဆုံပြီးမှသာလျှင် သူ့ဘဝခရီးလမ်းကို မည်သို့မည်ပုံ  
လျှောက်လှမ်းရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ချင်သည်။

သူ၏ တမ်းတမှုက "မွန်လေး"ပင်။

"မင်းမလွယ်ပေမဲ့ ငါက လွယ်ချင်လွယ်မှာပေါ့ကွာ ... ငါလိုက်ကြည့်မယ်"

"နေပါဦးကွာ ..."

"မင်းပဲနေတော့၊ အချိန်နဲ့ဒီရေက လူကို မစောင့်ဘူးတဲ့ကွာ၊ ဒီတော့  
အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းလိုက်ချင်လိုက် ... မလိုက်ချင်နေခဲ့  
... လစ်ပြီ"

"ဟေ့ကောင် ငဖြိုး"

ဝေဖြိုးကို တား၍မရတော့။ သူတားနေသည့် ကြားမှ မချောလေး နှစ်  
ယောက်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ရိုန်းမှာ ... ဝေဖြိုးနှင့်လိုက်ရနိုး မလိုက်ရနိုး ဝေခွဲမရ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေရာ

မှ နောက်ဆုံး ဝေဖြိုးနှင့်သူ ဝါသနာချင်း မတူ။

ဝေဖြိုး၌ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း များသည်။ စိမ်းစိမ်းကျက်ကျက် မိန်းမများနှင့် အရောဝင်ရန် ဝါသနာထုံသော ဝေဖြိုးကို သူလက်လျှော့လိုက်သည်။

သူက ... မိန်းမဆိုလျှင် သူ့အမေနှင့် အဘွားတို့နှင့်သာ လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူစိမ်းမိန်းကလေးဆိုလို့ ...

"မွန်လေး"တို့သားအမိ။

ဟုတ်သည်။

"မွန်လေး" မည်သော သူ၏ ကျေးဇူးရှင်မလေးသည်သာ ရင်မှာ တွယ်ငြိနှောင်ဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၍ သူ့နှလုံးသားသည် ဆန့်ကျင်ဘက် အလှတရားတို့၌ ရင်ခုန်မှု မမွေးဖွားသေးချေ။

သို့သော် ...

"မိမွန်" ဟူသော မချောနှစ်ဦးအနက် ...

ဒုတိယ တွေ့ဆုံခဲ့သော "မိမွန်"ကို "မွန်လေး"ဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒနှင့် ရင်ခုန်စည်းချက်လေး လျှပ်တစ်ပြက် ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့သည်ကိုတော့ သူ့အမှတ်တံဆိပ် ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ဝေဖြိုးနှင့်သူ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်နှစ်ခုဆီသို့ ကျောခိုင်းပြေးထွက်ခဲ့ပြီး အတန်ကြာသော အခါမှ သူ့စိတ်ထဲ သံယောဇဉ် အမျှင်တန်း မပြတ်နိုင်သေးသဖြင့် သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဝေဖြိုးနှင့် "မိမွန်" (၂)မွန် အဆင်ပြေနေပုံရသည်။ ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အပြေးရပ်ကာ လမ်းမှန်မှန် လျှောက်နေကြသည်ကို

တွေ့လိုက်ရသည်။

ရင်ထဲဝေဖြိုးကို ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ သူ့အကြောင်းကို ဟာသလုပ်ကာ ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိတော့ မျက်နှာပြင် မီးဟပ်ခံရသည့် အလာ ဖြတ်သွားပြီး မရပ်တော့ဘဲ ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးလာခဲ့မိသည်။

"ဝူး"

မိုင်ကုန်ပြေးလာသည်မို့ အိမ်ရောက်တော့ ချွေးတွေ ရွဲရွဲစိုနေလေသည်။

"ဟဲ့ ... သားလေး၊ ချွေးတွေ ခြောက်အောင် သုတ်ဦးနော်၊ နားပြီး ရေဝဝ သောက်ပြီးမှ ရေချိုး၊ ချက်ချင်းမချိုးနဲ့"

မာတာမိခင်၏ အမှာစကားကို ခေါင်းညိတ်ကာ အဖြေပေးလိုက်ပြီး သူ အိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့လေသည်။

မွေးပွတဘက်တစ်ထည်နှင့် ချွေးများကို ခြောက်အောင်သုတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

မွန်(၂)မွန်၏ ရုပ်သွင်များကို ထင်ဟပ် ကြည့်လိုက်မိသည်။

ငယ်စဉ်က ဆုံစည်းခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်မလေး "မွန်လေး" ၏ ပုံရုပ်သွင်နှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေး ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍ မရတော့ပါလား။

ကလေးရုပ်သွင်နှင့် လူကြီးရုပ်သွင်များ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်ဆက်စပ် ကြည့်၍ မတူညီ။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း၊ ပါးပြင်၊ မျက်နှာကျပုံ ...

ပါးဖောင်းဖောင်း၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ဝကစ်ကစ် မွန်လေးပုံနှင့် သွယ်လျလျ မျက်နှာ မော်ဒယ်ကျကျ ခန္ဓာကိုယ်များနှင့် မွန်နှစ်မွန် လားလားမှမတူ။

"ဟာကွာ ... စိတ်ရှုပ်ပါတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ"

သူ့စိတ်ကို ဖြေတွေးတွေးလိုက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေခဲရေပုလင်းကို ကိုင်းဖန်ခွက်ကြီး တစ်ခွက်တည်း ငှဲကာ သောက်ချလိုက်ပြီးနောက် ရေချိုး ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ရေကို အားပါးတရ စိမ်ကာ ချိုးနေစဉ် ရေချိုးခန်း အပြင်ဘက် သူ့အိပ်ရာ ပေါ် ပစ်တင်ခဲ့သော G.S.Mမှ မြည်လာသော Tester တီးလုံးသံလေးကြောင့် ရေချိုးခြင်းကို ရပ်တန့်ပြီး ကမန်းကတန်း ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဖုန်း Screen တွင် ဝေဖြိုး၏ ဖုန်းနံပါတ် ပေါ်နေသဖြင့် ...

"ခွေးကောင်"

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး Call ကို ဖွင့်လိုက်ကာ တစ်ဆက်တည်း ကြိုတင်ကာ ဟောကလိုက်သည်။

"အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ ဘယ်က အလေ့နတ်တောလဲကွ၊ ဒီမှာ လူကြီး ရေချိုးနေတာ မသိဘူးလား"

"အဟား ... လူကြီးရေချိုးနေတာ သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ... ရှက်လို့မျက်စိ မှိတ်ပြီး စကားပြောနေတာပါ"

"ရှက်ရအောင် မင်းက အခြောက်မို့လို့လား"

"ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ ... စိုလွန်းလို့ ခင်ဗျားလေးကို ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကို ငါ့ရဲ့ဖုန်းနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ မက်ဆေ့ပေးမလို့ ခေါ်လိုက်တာဟေ့၊ မင်းမကြည့်ချင်ရင်နေ၊ ငါ Screened Message မပေးတော့ဘူး"

ရှုန်းမျက်လုံး အပြူးသား ဖြစ်သွားသည်။ ဝေဖြိုး၏ မဟာအစွမ်းပကား အမှန်တကယ် ဆိုပါက ထက်မြက်လှချည်လား။ သို့သော် သူမယုံကြည် သဖြင့် ...

"နောက်မနေ စမ်းပါနဲ့ကွာ ... ငါမပိန်းပါဘူး"

"မင်းမယူဘူးလား ယူမလား ... ဒါပဲပြော"

ရှိန်း ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားရသည်။

ဝေဖြိုး ... မွန်(၂)မွန်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုနေသည်မှာ သူ၏ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌပင် မဟုတ်ပါလား။

"မင်းဟာက .... တကယ်လား"

"နှစ်ကယ် .... မင်း မယုံချင်နေလေ ... မပို့ရုံဘဲပေါ့"

"ဟေ့ကောင် ... မင်းကြွားချင် ပေးချင်လို့ ဆက်တာမှတ်လား၊ မင်းရဲ့ပါရမီ က ငါက ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာပေါ့၊ မင်း Screened Message ပို့ချင်ရင်ပို့ မပို့ ချင်လည်းနေ၊ ရတယ် ... ငါဂရုမစိုက်ဘူး"

"အား ... အတော်ငွေကျတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းမစွံတာ၊ ဟုတ်တယ် ဟေ့ ... မင်းသူငယ်ချင်း ဘယ်လောက်တော်သလဲဆိုတာ သိရအောင် လှမ်း ဆက်တာ ... ယူတော့ဟေ့"

ဝေဖြိုး ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ရှိန်းက Screened Massage ကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ဖုန်း ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် မိန်းကလေးနှစ်ဦး နောက်ကျောပေးပြီး လမ်းလျှောက်နေပုံ ပေါ်နေသည်။

"နှာဘူး ... မင်းဥစ္စာက နောက်ကျောကို ရိုက်ထားတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"မင့် x x x ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုပြီး ကျန်ခဲ့တာ နောက်မရိုက်လို့ ရှေ့ကနေ နောက်ပြန်လျှောက်ပြီး ရိုက်ရမလား၊ ငါရိုက်တာ မခံဘဲ သူတို့ရိုက်တာ ငါခံ လိုက်ရလို့ (၁၊ ၉ ကွင်း) တစ်ကိုးကွင်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့"

"ဘာလဲ ... ၁၊ ၉ ကွင်း"

"အဖြစ်ဆိုးခြင်းလေကွာ ... ဟတ် ... ဟား၊ ကဲပါ ... လျှာရှည်မနေနဲ့ ... ဆက်ရှိုး၊ တစ်ကွက်ကတော့ မင်းအသေခိုက်သွားမယ်"

ဝေဖြိုးပြောသဖြင့် သူ ဖုန်း Screen ကို ဆက်ကြည့်နေလိုက်သည်။  
လမ်းလျှောက်နေရာမှ ညာဘက်က ကောင်မလေးသည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်  
ကြည့်လာသည်။

ဝေဖြိုးက ကင်မရာကို အနီးကပ် ဆွဲယူရိုက်ထားသဖြင့် သေသေချာချာ  
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟင် ... ဒုတိယ "မိမ္မန်"။

ပထမ စွာတူး မိမ္မန်မဟုတ်။

ဒုတိယ ... လောင်စိန် မိမ္မန်၏ မျက်နှာလေး ဖြစ်နေသည်။

ရင်ထဲက တိတိကျကျ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ကြီးကို ရေရွတ်မှတ်တမ်း တင်  
လိုက်လေသည်။

"အား ... လှလိုက်တာ၊ သမင်လည်ပြန် အလှပဲ"

\*\*\*